

Sfinții nemțeni încununează sărbătoarea Schimbarea la Față

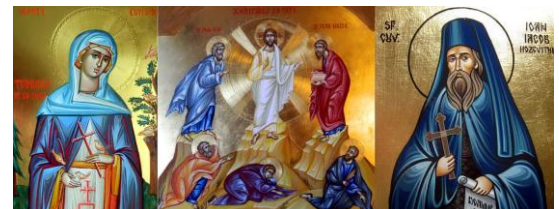
Sărbătorile sfinților nemțeni, care au loc în fiecare an în perioada 5-7 august, adună mii de credincioși din țară și străinătate în rugăciune. Bucuria participării la sfintele slujbe oficiate la apusul soarelui sau în diminețile calde ale începutului de august, sunt trăite de ierarhi, preoți și credincioși. Aceste sărbători sunt încununate de praznicul Schimbării la Față. Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, pe vremea arhipăstoririi ca Mitropolit al Moldovei și Bucovinei, a gândit ca aceste sărbători să fie unite, fiind inspirat de Dumnezeu. Sfânta cuv. Teodora a trăit în a doua parte a sec. al 18-lea, iar Sfântul cuv. Ioan Iacob a plecat la Domnul în anul 1960. Este minunat faptul că Moldova în special și România, în general, are asemenea sfinți ca cei de altădată. Viața unui sfânt nu este cunoscută decât foarte puțin. Cele mai frumoase momente de unire cu dumnezeirea nu sunt cunoscute. Numai ei și Dumnezeu știu cât s-au bucurat, în ce măsură s-au unit cu Dumnezeu, cât s-au bucurat în extaz și în lumină. Sfinții parcurg un drum comun, de la smerenia și pocăința vameșului până la suspinele lui David. Trebuie să fim cu mult mai bucuroși, cu mult mai încrezători în acești sfinți care se roagă pururea pentru noi la Tronul Preasfintei Treimi. Sf. Ioan Iacob și Sf. Teodora de la Sihla străjuiesc Muntele Taborului. Lumina Schimbării la Față a Mântuitorului (6 august) revarsă peste sfinții săi, Sfântul Ioan Iacob (5 august) și Sfânta Teodora (7 august), plinătate de har. Sf. Ioan Iacob a trăit o viață scurtă, dar foarte intensă, iar Sf. Teodora, retrângându-se din agitația acestei lumi, a preferat liniștea prielnică întâlnirii cu Dumnezeu. Harul lui Dumnezeu învie toate celulele moarte ale sufletului nostru, adesea amorțit. Schimbarea la Față este o sărbătoare a tinerilor de diferite vârste. Credincioșii sunt aproape de Biserică, trăind cu adevărat Ortodoxia și bucuria sfinților. Această bucurie este încununată de marele praznic al Schimbării la Față.

Spovedania este împăcarea cu Dumnezeu

Trăind o viață în care existența lui Dumnezeu este vie în conștiință, nimic nu apasă mai greu decât păcatul, nimic nu te urmărește mai mult decât gândul vinovăției. Cu cât amâni mai mult spovedania, cu atât intensitatea sentimentului de vinovăție scade, la fel și sensibilitatea față de lucrurile duhovnicești. Se accentuează starea de indiferență, apare nepăsarea, începe să dispară nădejdea iertării. Astfel, ajungi să te mulțumești cu situația de a fi „pătat” și renunți la lupta de a te îndrepta, începi să crezi că mai mult de atât nu poți. Apoi începi să ai o atitudine speculativă în ceea ce privește relația ta cu Dumnezeu și implicat în privința lucrurilor duhovnicești. Cu timpul, credința scade și ușor, devii la fel ca ceilalți pe care cândva îi judecai, spunând: „Iată ce face, în ce hal a ajuns. Nu pot să înțeleg cum de nu îmi mustră conștiința”. Este nevoie de hotărâre să-ți recunoști păcatele, să-ți le asumi, să prinzi curaj și, luând atitudine, să mergi să te mărturisești. Apoi să primești canonul cu nădejdea că te va ajuta să te îndrepti. Spovedania este întoarcerea acasă, motiv pentru care, după ce te ridici de sub epitrahil, te simți mai ușurat, mai liniștit, lipsit de griji și ești împăcat cu Dumnezeu.

SCIMBAREA LA FAȚĂ, SLAVA CHIPULUI CELUI DINTĂI

În calendar, ziua sărbătorii este data de 6 august pentru că în ziua a șasea a fost făcut omul. A fost creat Adam și dacă ar fi fost ascultător, fața lui strălucea ca soarele, dar pentru că a căzut în păcat și a ajuns muritor și stricacios, a pierdut slava Împărăției Cerurilor. Dar Iisus Hristos, noul Adam a ridicat umanitatea căzută, a curățit-o de păcat, a eliberat-o din moarte prin Învierea Sa, a înălțat firea omenească sfințită și îndumnezeită la Ceruri, pentru ca de acolo, să ne dăruiască bucuria, pacea și fericirea slavei Împărăției Cerurilor. Există o tainică legătură cu timpurile din urmă, dar și o amintire a faptului că omul creat în ziua șasea era făcut de Dumnezeu, nu ca să rămână în mormânt, ci ca să se împărtășească de slava cerească a lui Dumnezeu prin asemănarea cu Dumnezeu. Această sărbătoare arată slava chipului celui dintâi și anume așa trebuia să aibă fața strălucitoare Adam fiindcă a fost creat după Chipul lui Dumnezeu, adică după Chipul lui Hristos, fiindcă Hristos este chipul Tatălui. Această sărbătoare ne arată că Hristos a împlinit vocația omului aceea de a ajunge la sfințenie, la asemănarea cu Dumnezeu, de acea Schimbarea la Față ne arată viitorul ultim, deplin, desăvârșit și definitiv al omului: desăvârșirea sa din lumina necreată, neapusă, neînserată a Împărăției Cerurilor de slava lui Hristos, de slava Preasfintei Treimi. De aceea, în icoanele ortodoxe, sfinții care pregustă încă din lumea aceasta Slava Împărăției Cerurilor în mod tainic în sufletul lor, au aureolă de lumină în jurul capului și hainele lor sunt presărate cu pliuri de lumină a transfigurării, a înduhovnicirii și a preaslăvirii omului în relația sa de credință și iubire, de ascultare și rugăciune față de Dumnezeu cel preaslăvit. Pornind de la sărbătoarea Schimbării la Față, Biserica Ortodoxă a prezentat pe sfinți, nu ca fiind realități pământești închise în sine, ci ca pe oameni care au căutat slava Împărăției Cerurilor, au pregustat-o în rugăciune, prin Sfintele Taine aici pe pământ și se vor împărtăși de ea deplin în Împărăția Cerurilor după moarte, dar mai ales după învierea cea de obște când și trupurile sfinților, trupurile înviate, vor fi luminoase și vor fi strălucitoare ca lumina după cum au fost veșmintele Mântuitorului Iisus Hristos albe ca lumina. Schimbarea la Față a Domnului ne cheamă la o schimbare a noastră, la o înduhovnicire. Urcarea pe Muntele Taborului înseamnă un urcuș duhovnicesc interior, nu doar o urcare fizică folosind pașii picioarelor noastre, ci este vorba de o urcare duhovnicească, prin rugăciune, prin ascultare, prin meditație, prin ascultarea sfintelor slujbe și mai ales prin împărtășirea cu Sfintele Taine.

Imaginea satului românesc se combină cu cea a „satului global”, caracterizat prin mobilitatea populației și influențe reciproce între oameni și comunități. Satul evoluează odată cu societatea, însă și în zilele noastre are o mai mare aderență la statornicie. Chiar dacă astăzi puțini bunici mai povestesc nepoților lor despre Ileana Cosânzeana, Făt-Frumos din lacrimă sau Prâslea cel voinic și merele de aur. Majoritatea parohiilor și mănăstirilor ortodoxe din România se află în mediul rural. Așa cum a fost întotdeauna, Biserica noastră este legată prin mlădițele ei, în mod ființial, de comunitățile sătești de munte, de deal sau de câmpie. Sunt sate în care lipsesc alte instituții publice, fiind deservite de centrele comunale, însă, prezența locașurilor de cult, aduce ocrotire spirituală, mângâiere și speranță. Bisericile din satele românești sunt cele mai vechi așezăminte care păstrează istoria locurilor și, de foarte multe ori, monografiile parohiale și pisaniile sunt cel mai bun ghid pentru cunoașterea unor zone despre care se știu puține lucruri. Avem astfel o adevărată comoară în moștenirea trecutului: înfăptuiri de seamă ale obștilor sătești, personalități ilustre care au împlinit responsabilități importante în viața Statului și a Bisericii Ortodoxe Române. Satul este și astăzi un barometru al societății. Avem sate românești care și-au găsit cadența în acord cu standardele civilizației occidentale, cu așezăminte de educație și asistență socială care funcționează. Dar există multe așezări rurale în care declinul demografic, lipsa locurilor de muncă, depopularea prin migrație spre alte zone, au devenit probleme serioase. Anul 2019, numit „Anul omagial al satului românesc, al preoților, învățătorilor și primarilor gospodari”, este și pentru viața bisericească o provocare. Avem datoria să nu uităm niciodată virtuțile și împlinirile trecutului și să le cultivăm. Și, totodată, să privim cu realism și speranță către prezent și viitor. Chipul „blândului preot de la țară” se află în multe dintre parohiile noastre, chiar dacă uneori meritele slujitorilor bisericești rămân cunoscute și prețuite doar în spațiul strict local. Este datoria noastră, a credincioșilor să-i punem în lumină. Se poate verifica prin date statistice că biserica satului este cartea de vizită a comunității. Acolo unde biserica este îngrijită, și școala, și primăria, și alte instituții locale, se confirmă zicala că „omul sfîntește locul”.

Liniștea sufletească

La o masă de pomenire, se găsea, printre meseni, și un ateu care l-a întrebat la un moment dat pe creștinul de alături: „De unde știi tu că Dumnezeu te-a iertat pentru păcatele tale sau că îți ascultă rugăciunile, când, de fapt, nu vezi nimic din toate acestea?”. „Dar tu, îl întreabă la rândul său creștinul, de unde știi dacă este zahăr în ceaiul pe care îl bei acum?”. „Cum de unde? Simt gustul zahărului”. „Deci știi că este zahăr în ceaiul tău, chiar dacă nu-l vezi. Tot așa simt și eu dragostea lui Dumnezeu în inima mea. Sufletul meu îngreunat de păcate se simte izbăvit prin puterea Sfântului Duh. Sfânta Liturghie, Sfânta Spovedanie, rugăciunile îmi înalță sufletul ce nu-și găsește liniștea decât la Dumnezeu”. Dragostea nu o vezi cu ochii trupului, ci cu ochii sufletului.

- *Duminica a șaptea, Vindecarea a doi orbi și a unui mut* -

Dumnezeu i-a făcut pe primii oameni, Adam și Eva, sănătoși, întregi, fără boli și care nu aveau în față perspectiva de a se îmbolnăvi. Răul l-a adus omul în lume prin neascultare și lașitate. Căci a venit șarpele și le-a arătat fructul oprit. Deși aveau poruncă de la Dumnezeu să nu mănânce din el, au mâncat. Iar când Dumnezeu i-a întreabă: „Tu - îi spune Evei - de ce ai mâncat?” „Doamne, șarpele, m-a învățat să mănânc”. Și-l întreabă și pe Adam: „Dar tu, de ce ai mâncat?” „Ea mi-a dat, nevastă-me! Ea m-a îndemnat și-am mâncat”. Aici intervine lașitatea să se scuze, să dea vina pe altul întotdeauna. Asta le-a schimbat soarta și au dat din rău în mai rău. Odată cu greșeala primilor oameni și cu lașitatea lor (două păcate unul după altul), a intrat păcatul în lume și a intrat și suferința. Microbii nu i-a creat Dumnezeu, nici virusii. I-a creat omul, prin om s-au creat. Așa încât omul nu are limită când este îndemnat și dispus să facă rău. De aceea orice minune care vindecă o suferință este o reintrare în normalitate. Dumnezeu nu vrea să

facă din noi îngerii, nu vrea să facă supraoameni. Vrea să redevenim doar oameni! Așa cum ne-a creat El la început! Să fim normali și plini de sănătate. De aceea noi când cerem de la Dumnezeu să ne dea sănătate, nu cerem altceva decât să revenim în normalitate. O sănătate poate să ți-o dea și doctorii. Ce face doctorul? Decât te vindecă în timp. Cu medicamentele lui, cu exercițiile lui, cu toate metodele lui, te vindecă în timp. În două săptămâni, într-o lună, într-un an, în cinci ani. Dumnezeu nu face așa, le concentrează în timp. Ceea ce face doctorul în real, Dumnezeu face într-o singură secundă: „Vezi!”, și orbul vede; „Ridică-te!”, și se ridică ologul. „Lazăre, ieși tu afară!”, și Lazăr, mort de patru zile iese afară. Așadar, Dumnezeu nu face altceva decât operează asupra timpului. Ceea ce un doctor poate să facă în timp foarte îndelungat, Dumnezeu face într-o secundă. Și Lazăr a fost om bolnav, altfel nu murea. Ca să redevi om normal dintr-un om anormal nu se spune că ai devenit Dumnezeu sau ai devenit proroc. Ești pe picioarele tale. Așa trebuie văzut acest lucru. Însă e important un lucru. Puterea lui Dumnezeu este aceea care operează minunea. Dar e necesar ca ea să se întâlnească cu credința omului. Nu vindecă Dumnezeu singur. Și nu te vindecă împotriva ta! Dacă tu vrei să-l spui: „Ești rău pentru că datorită Ție m-am îmbolnăvit”, Dumnezeu nu te vindecă pentru că nu intri în dialog cu Dumnezeu. Practic, i-ai întors spatele lui Dumnezeu. Este foarte important ca dorința ta de a te vindeca să se îndrepte spre Dumnezeu cu acel: „Doamne, miluiește!” Adică ai milă de mine, pentru că eu, prin mine însumi nu pot face nimic. Tu ești cel care mi-ai dat sănătatea și tot Tu ești Cel care mă vindeci de o boală. De aceea, de cele mai multe ori, când Domnul înainte de a face minunea îl întreabă pe el, pe cel care îi stă în față: „Crezi că pot să fac Eu aceasta?” Și de fiecare dată dă răspunsul (dacă spune cred): „Credința ta te-a mântuit. Credința ta s-a întâlnit cu puterea Mea”. Dacă nu se întâlnesc aceste două puteri, minunea nu se întâmplă, rămâi mai departe cum ai fost. Amin.